

[Nyrop Rasmussen]

Jeg skal spørge finansministeren, om han ikke kan tiltræde den kendsgerning – jeg vil da gerne høre, hvis han er uenig – at danske lønmodtagere har haft en reallønsfremgang, selv om man kan diskutere, om det har været tilstrækkeligt, men lad os nu holde os til kendsgerningerne, fra 1982 til 1989 på ca. 3½ pct., og at danske dagpengemodtagere i samme periode har haft en tilbagegang i de maksimale dagpenge på 12 pct. Vi kan diskutere kommaer, men det er niveauerne: 3½ pct. for danske lønmodtagere og minus 12 pct. for dem, der af uforskyldte grunde har været henvist til arbejdsløshedsdagpenge.

Og for at man ikke skal være i tvivl, kan man også læse det på en anden måde: Dækningsgraden for dagpenge i forhold til gennemsnitslønnen er faldet dramatisk fra rundt regnet ¾ i 1982 til ⅓ i 1989.

Så siger man til os undervejs i debatten: Jamen overenskomstparterne indgik jo en smal løsning denne gang, og derfor er der god logik i, at også mennesker, der er arbejdsløse, som modtager dagpenge, skal på smalhals.

Jeg vil gerne sige, at det er min bestemte opfattelse, at det ikke var de præmisser, hvorpå fagbevægelsen indgik overenskomster. Tværtimod var et af de centrale argumenter, at netop en stram indkomstpolitik kunne give det eksporttræk og den merbeskæftigelse og dermed den positive effekt på statsfinanserne, som vi jo ved kommer af en stigning i beskæftigelsen her i landet. Det var faktisk et solidarisk håndtryk fra de beskæftigede til de arbejdsløse for at sikre dem en fornuftig udvikling.

Resultatet bliver, hvis det her bliver gennemført, at en arbejdsløs på maksimale dagpenge mister, går glip af 3.000 kr. på årsbasis, et pensionistægtepar det samme niveau, et samgift førtidspensionistægtepar 5.000 kr. Vi synes ikke, det er rigtigt. Vi synes, det er uretfærdigt, og vi synes, det er et meget dårligt signal i en tid, hvor det gælder om at finde hinanden i en fremadrettet økonomisk anstrengelse.

Jeg kan ikke lade være med at hæfte mig ved en ting til, som også hr. Lykkesoft påpegede i en debat forleden om formueskat og om vores forhold til den offentlige sektor.

Jeg synes, det er tankevækkende, at den lempelse af formueskatten, man nu gennemfører, i sin virkning på statsfinanserne, den belastning, den har netto på statsfinanserne, svarer til den

besparelse, som man mener at kunne hente hjem ved forringelser for de arbejdsløse, for efterlønnere, for syge og for pensionister. Det er noget, der ligner 1½ mia. kr. det første år, og det er noget der ligner 2,8 mia. kr. det andet år.

Det er da det dårligst tænkelige signal til et Danmark, som har været vant til, at forskellene skulle være mindre som grundlag for at gøre en stor og uegennyttig indsats for vores land.

Og så er jeg nødt til at sige, at det er meget ubehageligt at opleve en regering lægge et lovforslag frem med bemærkninger, som desværre på en række felter kun kan betegnes som statistisk fusk.

Jeg vil bede regeringen og finansministeren kommentere den tabel, der er på side 1 i bemærkningerne til finansministerens eget forslag. Der står nemlig, at en arbejdsløs på maksimale dagpenge i 1989 i forhold til året før skulle have en fremgang i disponibel realindkomst på 2 pct. Jamen det ligner ikke finansministeren. Han er indimellem kendt for, at når han lægger tal frem, så er de relativt uanfægtelige, selv om man kan diskutere deres niveau og deres indhold.

Jeg kan ikke lide sådanne tal. Jeg kan ikke lide, at man ved at bruge årsgennemsnit giver danskerne det indtryk, at danske arbejdsløse skulle have fået en realindkomstfremgang i 1989 på 2 pct. Det er jo ikke sandt, finansminister. Hvis vi sammenligner det, der skal sammenlignes, nemlig perioden fra 1. juli 1988 til 1. juli 1989, så har danske arbejdsløse dagpengemodtagere ikke fået én krone mere i indtægt. Det synes jeg er mere fair.

Det fører os også over i det andet punkt. Jeg synes, det er ubehageligt at se, at man i realiteten bruger det fingeraftryk, Socialdemokratiet aftalte med regeringen i december 1987, som skjult argumentation for, at arbejdsløse lønmodtagere skulle have det bedre end dem i beskæftigelse.

Også her må vi sige, at sammenhængen statistisk skal bekræftes af finansministeren. Er det ikke rigtigt, finansminister, at det fingeraftryk, vi fik igennem og vi aftalte med hinanden, naturligvis fik halv kraft i 1988 og fuld kraft i 1989? Det er det, der koblet sammen med den årslønstatistik, ministeren nu præsenterer for os, tilsyneladende giver udtryk for, at vi har en bedre fremgang for de arbejdsløse end for dem i beskæftigelse. Det holder ikke, minister.